

Sygn. akt *IC 1554/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Robert Opas
Protokolant:	stażysta Agata Gawicka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz A. K. kwotę 1411 zł (jeden tysiąc czterysta jednaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz A. K. kwotę 358 zł (trzysta pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Robert Opas

Sygn. akt C 1554/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 lipca 2017 roku (data prezentaty biura podawczego) powód A. K. domagał się zasądzenia od (...) Sp. z o.o. w W. na swoją rzecz kwoty 1.411,00 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej za rezerwację biletów lotniczych. Ponadto powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa. Uzasadniając swoje żądanie powód podniósł, że w związku ze zmianą, a następnie z anulowaniem zarezerwowanych biletów lotniczych strona pozwana zwróciła powodowi tylko część wpłaconej zaliczki. Natomiast niewypłacona kwota została potrącona na tzw. koszty anulacji biletów.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na uzasadnienie podała, że kwota objęta roszczeniem powoda stanowi koszt jaki powód zmuszony był, zgodnie z pkt 6.2 Warunków Imprez (...) ponieść w związku z rezygnacją z uczestnictwa w imprezie turystycznej, leżącej po stronie powoda. Zatem strona pozwana uprawniona była do zatrzymania kwoty 1.411,00 zł jako wysokości zaliczki, jaką powód obowiązany był uiścić w przypadku rezerwacji lotu na trasie K. – P.,

natomiast pozwana dokonała zwrotu różnicy między powyższą kwotą, a zaliczką wpłaconą w związku z pierwotnie zaplanowanym przez powoda lotem tj. kwoty 880 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2015 roku powód za pośrednictwem internetu zawarł ze stroną pozwaną umowę – mającą formę wzorca – kupna biletów lotniczych dla 3 osób z K. do G. w terminie od 19 lipca 2016 roku do 02 sierpnia 2016 roku, za łączną kwotą 5.091,00 zł. Jakikolwiek formy negocjacji warunków umowy nie były możliwe. W związku z rezerwacją w/w biletów powód wpłacił zaliczkę w wysokości 2.291,00 zł. Rezerwacja została objęta, na mocy umowy między stronami ochroną ubezpieczeniową, polegającą na ubezpieczeniu kosztów rezygnacji. Następnie w wyniku zmiany planów urlopowych powód w dniu 9 czerwca 2016 roku przełożył wyjazd na termin od 28 września 2016 roku do 02 października 2016 roku i w związku z tym zamówił bilety lotnicze dla 3 osób z K. do P. za łączną kwotą 3.135,00 zł zawierając umowę o świadczenie usług turystycznych dotyczącą nowego wyjazdu zagranicznego.

dowód: umowa o świadczenie usług turystycznych z dnia 16 października 2015 roku k. 20, korespondencja mailowa k. 21-33, umowa o świadczenie z usług turystycznych z dnia 09 czerwca 2016 roku wraz z potwierdzeniem podróży k. 34 – 37,

W związku ze zmianą terminu zarezerwowanych biletów strona pozwana w dniu 28 sierpnia 2016 roku poinformowała powoda o anulowaniu zaliczki za pierwsze bilety za potrąceniem kosztów, nie podając przy tym faktycznych kosztów anulacji rezerwacji. Następnie powód z przyczyn zawodowych zrezygnował z drugiego terminu wyjazdu o czym poinformował stronę pozwaną w dniu 26 sierpnia 2016 roku w rozmowie telefonicznej. W związku z powyższym powód otrzymał od strony pozwanej za pośrednictwem poczty elektronicznej informację, że rezerwacja została anulowana za potrąceniem kosztów wynikających z Warunków Imprez (...). Pismem z dnia 18 października 2016 roku strona pozwana przyznała powodowi kwotę 880,00 zł z zajętej zaliczki w kwocie 2.291,00 zł, a pozostała część tj. 1.411,00 zł została zatrzymana jako zaliczka na poczet drugiej rezerwacji. Jednakże powód został poinformowany, aby oczekiwał na szczegółowe wyliczenia dotyczące kosztów anulowania biletów lotniczych.

dowód: korespondencja mailowa k. 38-39, Warunki Imprez (...) k. 40-43, pismo z dnia 18 października 2016 roku k. 47,

Powód kilkakrotnie kierował do strony pozwanej korespondencję zarówno w formie tradycyjnej jak i elektronicznej, z zapytaniem o faktyczne koszty anulowania rezerwacji oraz z żądaniem zwrotu dochodzonej roszczeniem kwoty, jednakże w odpowiedzi otrzymał jedynie informację, iż „obciążenie związane z rezerwacją przekroczyło wartość kosztów rezerwacji”. Z załączonych do akt sprawy „zrzutów ekranu” prezentujących ofertę zawartą na stronie internetowej pozwanej wynika, że dzień po telefonicznej rezygnacji przez powoda z biletów lotniczych na trasie K. – P. były dostępne trzy wolne miejsca (dwa dla dorosłych i jedno dla dziecka), natomiast na dzień przed planowanym wylotem tj. 27 września 2016 roku, tychże miejsc już nie było.

dowód: pisma powoda z dnia 28 września 2016 roku k. 44-45, z dnia 09 stycznia 2017 roku k. 49, z dnia 11 stycznia 2017 roku k. 53, z dnia 07 kwietnia 2017 roku k. 55, pismo strony pozwanej z dnia 16 maja 2017 roku k. 57. ,zrzut ekranu na datę 29 sierpnia 2016 roku i na datę 27 września 2016 roku k. 51-52

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania, które nie były przez strony w żaden sposób kwestionowane. Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda, które nie były przez stronę pozwaną kwestionowane, a także były zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci w/w dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że istotą sporu w sprawie była kwestia, czy łącząca powoda z pozwanym umowa o świadczenie usług turystycznych, zawiera niedozwolone postanowienia umowne, w zakresie w jakim uprawnia biuro turystyczne do żądania zapłaty kwot stanowiących równowartość rzeczywistych kosztów, poniesionych w związku z dokonanymi już przygotowaniem do zorganizowania imprezy turystycznej, jednak w wysokości nie wyższej niż ustalona na zasadach określonych w pkt 6.4 i 6.5 Warunków Imprez (...), przy czym wskazać w tym miejscu należy, że uznanie powyższego postanowienia umownego za niedozwolone oznaczałoby, że powód nie byłby związany przedmiotowym postanowieniem umowy i przysługiwałoby mu roszczenie o zwrot kwot pieniężnych wpłaconych w wykonaniu wskazanego postanowienia jako świadczenia nienależnego.

W niniejszej sprawie bez wątpienia powód zawarł w/w umowę o świadczenie usług turystycznych występując w roli konsumenta w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., natomiast pozwany był stroną przedmiotowej umowy jako przedsiębiorca w rozumieniu art. 43¹ k.c. Ponadto wskazana umowa została w całości przygotowana przez pozwaną (...) Sp. z o.o., a zatem zgodnie z art. 384 k.c. miała charakter wzorca umowy. Stosownie przy tym do treści art. 385¹ § 1 k.c., który dotyczy umów zawieranych pomiędzy konsumentami i przedsiębiorcami, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne), co jednak nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jak stanowi natomiast § 3 wskazanego artykułu, nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu; w szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zgodnie zaś z art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Stosownie zaś do treści art. 385² k.c., oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. W myśl natomiast art. 385¹ § 2 k.c., jeżeli postanowienie umowy zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Z powyższego wynika zatem, że określone postanowienie umowy może zostać uznane za niedozwolone postanowienie umowne w przypadku, gdy kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i gdy skutek takiego właśnie układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta, przy czym przesądzające znaczenie dla abuzywności owych postanowień ma okoliczność, iż nie zostały one indywidualnie uzgodnione. Ponadto, jak już podkreślono wyżej, wykluczone jest uznanie postanowienia umownego za abuzywne w odniesieniu do głównych świadczeń stron (w tym ceny i wynagrodzenia), jeżeli zostały one sformułowane jednoznacznie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, podkreślić należy w pierwszej kolejności, że kwestionowane postanowienia umowne dotyczące uprawnienia strony pozwanej do żądania zapłaty kwot stanowiących równowartość rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z dokonanymi już przygotowaniem do zorganizowania imprezy turystycznej z całą pewnością nie określały głównego świadczenia stron. Do ustalenia przy tym, że świadczenie jednej ze stron umowy na rzecz drugiej strony ma charakter świadczenia głównego w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. nie wystarczy jedynie stwierdzenie, że przedmiotowe świadczenie należy się drugiej stronie umowy za świadczoną przez nią usługę w ramach realizacji zawartej umowy; pojęcie bowiem „głównego świadczenia stron” należy rozumieć wąsko, w nawiązaniu do pojęcia elementów przedmiotowo istotnych - essentialia negotii (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2011r., VI ACa 910/10, lex nr 1120302). Dodatkowo w doktrynie sugeruje się odwoływanie do pojęcia świadczeń głównych i ubocznych, przy czym tylko w wypadku, gdy chodzi

o te pierwsze świadczenia, uchylona zostaje kontrola ich postanowień, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie (zob. K. Zagrobelny [w:] Kodeks cywilny. Komentarz pod red. E. Gniewka i P. Machnikowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2014, str. 696). Z powyższego wynika więc, że wykładnia pojęcia „postanowienie określające główne świadczenia stron”, winna być dokonywana w kontekście rodzaju umowy, w której dane postanowienie jest zawarte, przy uwzględnieniu jej celu, typowych elementów przedmiotowo istotnych. Przepis art. 385¹ § 1 k.c. ma na względzie essentialia negotii umowy, a więc takie jej elementy konstrukcyjne, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy, a zatem klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danej umowy. Postanowienia określające główne świadczenia stron nie mogą zostać uznane za niedozwolone, co podyktowane jest koniecznością uniknięcia sytuacji, gdy eliminacja danego postanowienia umownego prowadziłaby do odpadnięcia celu danego porozumienia stron, który miał przyświecać jego zawarciu.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę o świadczenie usług turystycznych, przewidzianą w art. 14 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz.U. 1997 Nr 133 poz. 884) której celem jest zorganizowanie imprezy turystycznej przez organizatora na rzecz klienta, w zamian za uiszczenie ceny imprezy turystycznej. Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, kauzalna, wzajemna, odpłatna. Mając na uwadze elementy przedmiotowo istotne dla tego stosunku prawnego stwierdzić należy, że żaden z elementów przedmiotowo istotnych po stronie klienta nie określa jego obowiązku zwrotu organizatorowi imprezy kwot stanowiących równowartość rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z dokonanymi już przygotowaniem do zorganizowania imprezy turystycznej, w sytuacji w której zrezygnuje z imprezy turystycznej z powodów niezależnych od organizatora imprezy. A zatem postanowienie dotyczące obowiązku zwrotu przez klienta kwoty równej wysokości zaliczki przewidzianej przez organizatora w związku z zorganizowaniem imprezy, nie może być uznane za postanowienie określające główne świadczenie stron. W konsekwencji więc postanowienie takie podlega kontroli Sądu, przewidzianej w art. 385¹ k.c.

W niniejszej sprawie jeśli chodzi o kwestię indywidualnego uzgodnienia spornego postanowienia to zdaniem Sądu, należy uznać iż postanowienie takie nie zostało z klientem uzgodnione indywidualnie. Strona pozwana nie wykazała w żaden sposób, że powód miał możliwość wpływu na treść zawartej umowy w powyższym zakresie. Ponadto również powód wskazał w swoich zeznaniach, iż takiej możliwości nie miał, treść umowy została powodowi narzucona i w żadnym wypadku nie miał na nią wpływu. Z relacji powoda, która pozostaje zbieżna ze zgromadzonymi w sprawie dowodami tj. umową o świadczenie usług turystycznych, wynika że przedmiotem tejże umowy był tylko zakup biletów lotniczych.

Powód zarzucał, że postanowienie pkt 6.5 ppkt C Warunków Imprez (...) stanowi niedozwoloną klauzulą umowną. W tym zakresie powołał się na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 maja 2013 roku sygn.. akt AmC 719/12, z którego wynika, że w razie wątpliwości uważa się że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta. Zgodnie z treścią kwestionowanego postanowienia koszty rezygnacji stanowiące wyjątki od określonej w pkt 6.4. reguły standardowej w przypadku, gdy przedmiotem umowy jest tylko przelot samolotem czarterowym wynoszą do 31 dni przed rozpoczęciem imprezy 45 % ustalonej ceny. Postanowienia tego nie można jednak interpretować w oderwaniu od pozostałych postanowień Warunków Imprezy Turystycznej a konkretnie art. 6.2 tychże warunków, który stanowi, że jeżeli Klient zrezygnuje z uczestnictwa w imprezie turystycznej lub jeśli nie rozpocznie imprezy turystycznej z powodów niezależnych od TUI, TUI zastrzega sobie prawo żądania zapłaty pełnych kosztów ubezpieczenia oraz kwot stanowiących równowartość rzeczywistych kosztów w wysokości nie wyższej niż ustalona na zasadach określonych w punktach 6.4 i 6.5 Warunków Imprez (...) poniesionymi w związku z dokonanymi już przygotowaniem do zorganizowania imprezy turystycznej. Przy obliczaniu należnych do zapłaty kwot uwzględnia się koszty, jakie zostały zaoszczędzone a także możliwość innego wykorzystania świadczeń. TUI do decyzji klienta pozostawia decyzję o zbieraniu i gromadzeniu dowodów na to, czy ze względu na rezygnację z uczestnictwa w imprezie turystycznej, względnie jej nierozpoczęcia powstały koszty niższe niż te, które zostały określone przez TUI jako rzeczywiste koszty

rezygnacji, w wysokości nie wyższej niż określonej w pkt 6.4 i 6,5, względnie Klient może zwrócić się do TUI o przedstawienie indywidualnych wyliczeń poniesionych na jego rezerwację kosztów.

Mając na względzie treść powołanego postanowienia należy stwierdzić, że razem z kwestionowanym zapisem pkt 6.5 ppkt C regulacje te łącznie wprowadzają zasadę, że organizator imprezy turystycznej może zatrzymać tylko kwotę odpowiadającą rzeczywistym kosztom, które poniósł w związku z organizacją imprezy turystycznej, która nie doszło do skutku a na dodatek wysokość tych kosztów jest limitowana zapisami pkt 6.5. Tym samym postanowienia pkt 6.5 nie wprowadzają uprawnień do każdorazowego potrącania kwot, o których mowa w tym postanowienia a wręcz przeciwnie, wprowadzają ograniczenie w rozumieniu maksymalnych kosztów, jakie może zatrzymać organizator imprezy. Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu zapis pkt 6.5 WIT nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej, o ile, tak jak w niniejszym postępowaniu jest interpretowany łącznie z postanowieniem 6.2. Pewne wątpliwości Sądu budzi jedynie zapis pkt 6.2. w końcowej części postanowienia, w zakresie w jakim pozostawia do uznania klienta decyzję o zbieraniu i gromadzeniu dowodów na to że rzeczywiste koszty rezygnacji z imprezy były niższe niż wynika to z wyliczeń organizatora. Należy wskazać na mogące występować obiektywne trudności w gromadzeniu takich dowodów przez Klientów. Z treści postanowienia wynika, jednak że Klientowi zawsze przysługuje prawo do żądania przedstawienia indywidualnych wyliczeń poniesionych na jego rezerwację kosztów, co w znacznym stopniu łagodzi rygorizm postanowienia, z którego wynika obowiązek zbierania przez Klienta dowodów na poparcie swojego stanowiska. Nadto należy podnieść, że ww zasada nie może zmienić zasad dotyczących ciężaru dowodu w postępowaniu sądowym o ile do takiego postępowania dojdzie, bowiem reguły te wynikają z przepisów ustawy.

Postawa procesowa strony pozwanej w toku niniejszego postępowania była bierna i ograniczała się jedynie złożenia odpowiedzi na pozew, kwestionującej żądanie powoda, i wskazując przy tym zaistnienie po stronie pozwanej szkody w wysokości 3.135,00 zł w związku z rezygnacją przez powoda z drugiej wycieczki. Skoro zatem pozwana spółka powołuje się na powstanie szkody w określonej wysokości, dokonując wobec tego zajęcia zaliczki wpłaconej przez powoda na poczet świadczonej usługi, to winna była wykazać tj. stosownie udokumentować powstanie takiej szkody jak i jej wysokości. W toku całego procesu jak i przed jego wszczęciem nic takiego nie zostało przez pozwaną wykazane. Mimo licznej korespondencji przesyłanej przez powoda, nie otrzymał on informacji dotyczącej rzeczywistej szkody poniesionej przez stronę pozwaną, ani faktycznych kosztów jakie poniosła w związku z anulowaniem biletów lotniczych na trasie K. – P.. Narzucanie zatem obowiązku pokrycia takich kosztów bez faktycznego ich udokumentowania, z całą pewnością stanowi nieuczciwą praktykę rynkową stosowaną przez przedsiębiorcę wobec konsumenta. Dodatkowo wskazać w tym miejscu należy – co wynika z załączonego do akt sprawy „zrzutu ekranu” iż na dzień przed zaplanowanym wylotem oferta strony pozwanej nie przewidywała już wolnych biletów na w/w trasie. A zatem z faktu tego należy wywieść, że strona pozwana faktycznie nie poniosła w związku z tym żadnej szkody. Strona pozwana w żaden sposób nie odniosła się do tych twierdzeń. Już tylko tytułem podsumowania przywołać w tym miejscu należy treść przepisu art. 6 k.c. z którego wynika, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strona powodowa w niniejszej sprawie powinna udowodnić, że dokonała wpłaty zaliczki w określonej wysokości oraz że nie została ona w całości zwrócona i ten obowiązek dowodowy zrealizował. Strona pozwana powinna natomiast wykazać, że o ile zatrzymała określoną część zaliczki, to istniały ku temu powody wynikające z treści postanowień 6.2 i 6.5 WIT, a konkretnie, że koszty jakie poniosła strona pozwana w związku z rezerwacją przez powoda biletów przekracza 45 % wartości umowy (w tym wypadku 1.411 zł). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w toku niniejszego procesu rzeczywisty koszt poniesionej przez stronę pozwaną, w związku z anulowaniem przez powoda biletów lotniczych na trasie K. – P. na dzień 28 września 2016 roku do 02 października 2016 roku, szkody nie został wykazany. Z całą pewnością dla wykazania tego faktu niewystarczające jest twierdzenie, że koszty rezerwacji przekroczyły koszt zaliczki, bowiem zgodnie z treścią postanowienia 6.2 WIT TUI było zobowiązane już na etapie przedsądowym wskazać na żądanie A. K. indywidualnych wyliczeń poniesionych na jego rezerwację kosztów. Organizator imprezy mimo kilkakrotnych żądań powoda w tym zakresie nie przedstawiła takiego wyliczenia, bowiem nie można traktować pisma z dnia 3 stycznia 2017 roku jako pisma, które zawiera indywidualne rozliczenie kosztów związanych z dokonana rezerwacją (k.48). Strona pozwana w toku postępowania złożyła oświadczenie sporządzone przez J. Ź. – Kierownika D. Przelotów, z którego wynika, że TUI zapłaciła przewoźnikowi 100 % ceny za miejsca w samolocie z zgodnie z danymi z systemu rezerwacyjnego na lot K. – G. w dniu 28.09.2016 roku było

wolnych 49 miejsc a na lot G. – K. w terminie 5 października 2016 roku – o miejsc wolnych. Jest to jedyny dowód, który zgłosiła strona pozwana a który miałby stanowić choćby próbę wykazania rzeczywistych kosztów rezerwacji dokonanej przez A. K.. Należy jednak podnieść, że informacja ta (jakkolwiek i tak dalece niewystarczająca do choćby próby ustalenia wysokości rzeczywistych kosztów rezerwacji) dotyczy innego lotu i innej daty niż przelot, którego dotyczy niniejsza sprawa. Mając na względzie powyższe należy podnieść, że strona powodowa nie wykazała, aby poniosła jakiegokolwiek koszty związane z rezerwacją imprezy turystycznej dokonanej przez A. K., z udziału w której następnie Klient zrezygnował.

Mając powyższe na uwadze powództwo było w pełni zasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., stosownie do którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obronny. Na koszty niniejszego postępowania złożyły się opłata od pozwu w kwocie 71 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w kwocie 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r, poz. 507, z późn, zm.).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Robert Opas

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć r. pr. A. C.-K..